

3. neděle v mezidobí A

Pojďte za mnou! (Mt 4,19)

První čtení

Izaiáš 8,23b – 9,3

V první době ponížil (Hospodin) zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, (kraj) za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vychází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvěstuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

Druhé čtení

1. Korintánům 1,10-13.17

Napomínám vás, bratři a sestry, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři a sestry, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká (něco jiného): "Já držím s Pavlem!", "já zase s Apollem!", "a já s Petrem!", "já s Kristem!" Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

Evangelium

Matouš 4,12-17

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: 'Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.' Od té doby začal Ježíš hlásat: "Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království."

K zamyšlení

Co znamená světlo, může posoudit ten, kdo již jednou prodělal oční operaci, kdo musel vydržet jednu noc beze spánku nebo kdo "jen" zažil s plným vědomím východ slunce. Již první paprsky slunce přinášejí do světa barvy, teplo a posvěcení, útěchu a osvobození od samoty a ztráty odvahy. Vidět světlo znamená být spojen se životem. Dnes se dvakrát setkáme s tím samým "světlo přinášejícím" proroctvím – v prvním čtení a v evangeliu: "Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo". Podle evangelisty Matouše se toto proroctví uskutečnilo v Ježíši, proto zde cituje i z proroka Izaiáše. Příklad světla národu, který žije v temnotách, je odpověď na zkušenost ztráty, samoty, vykořenění a deprese. Co platilo pro izraelský lid, platilo a platí pro každého člověka na jeho životní cestě. Ne se podat depresi, ale mít upřený zrak na cíl, to je to, co má pomoci v krizi a jak se z ní dostat. Neznamená to, že je tato cesta snazší a ušetří nás utrpení a nouzi, ale když se nám podaří rozšířit zrak, najdeme pak sílu nést to, co nás tíží s vírou ve světlo a radost, která nás na konci očekává. Možná se nám vynoří vzpomínka na tuto nebo onu životní zkušenost: jak se v situaci životní krize a ochromující bezsmyslnosti v nás objevila znovu Boží životní jiskra a my jsme láskyplným vedením druhých byli vyvedeni z našich smrtelných úzkostí, objevili jsme opět naši vlastní sílu a touto zkušeností jsme se stali pro druhé světlem. Radost ze žně následuje vždy až po těžké práci na poli. Potřebuje to možná velký kus "pořádné" (= tělesně-duševně-duchovní) práce na zorání našeho vlastního pole a to tak, že v nás připustíme boj různých sil a naučíme se tak v nás integrovat ty různé světlé a temné stránky. Pak se staneme lidmi světla.

Na začátku cesty stojí Ježíšův příslib v pohanské Galilei, to znamená v takové zemi, která byla po staletí okupována cizinci, v zemi mimo hranice židovského národa. Na začátku cesty stojí příslib, že budu přijat takový, jaký jsem, ne jen s těmi mými silnými stránkami, ale i s těmi slabými.

Ve stínu smrti se objevuje světlo. Můj život již není beze smyslu a bez cíle, ale je – i v tělesné smrti – zachován ve společenství s Bohem.

Obrať se, říká mi Ježíš. Nepotřebuješ zapírat své chyby nebo je zlehčovat. To nevydařené v tvém životě již nemusíš v sobě potlačovat. Boží království je blízko, když je všechno nemocné přijato beze strachu a tak to může být i uzdravené.

Takovéto zkušenosti měli lidé, ke kterým Ježíš hovořil: "Obrať se! Neboť Boží království je blízko." Volal je, povolával je takové, jací byli, se svými slabostmi a přednostmi, bez jakékoliv podmínky. Když uslyšeli jeho volání a když toto volání přijali, mohl jim dát nový základ k tomu, aby začali žít nanovo.

Máme dnes také odvalu věřit v tento příslib, věřit, že se v Ježíšovi mohou naplnit staré sny o spásonosném životě a spravedlnosti? Kdybychom se přiznali, museli bychom říci, že nám v tom často brání naše výhrady. Raději se držíme toho, co je jisté, hmatatelné, poznatelné a blízké a nás to činí určitým způsobem závislými, protože pak už nemáme tu svobodu odvážit se podstoupit to šílené, neznámé, nové... Evangelium nám dodává odvahy ve vyprávění příběhu o povolání učedníků podstoupit toto bláznivé: zdá se být nerozumné nechat vše ležet a vydat se novou cestou. Ale zbývá nám něco jiného, když se nám "ukáže" světlo? Když budeme cítit, že jsme voláni zcela osobně, když si budeme vědomí toho, že nás volá sám život, budou naše cesty směřovat ke světlu.

Ježíš volal po následování, na jakémkoliv místě, v jakémkoliv době. A proč by to nemohlo být také dnes a proč bych to nemohl být právě já?

3. neděle v mezidobí A

Pojďte za mnou! (Mt 4,19)

První čtení

Izaiáš 8,23b – 9,3

V první době ponížil (Hospodin) zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, (kraj) za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvěstuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

Druhé čtení

1. Korintánům 1,10-13.17

Napomínám vás, bratři a sestry, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři a sestry, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká (něco jiného): "Já držím s Pavlem!", "já zase s Apollem!", "a já s Petrem!", "já s Kristem!" Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

Evangelium

Matouš 4,12-23

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: 'Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.' Od té doby začal Ježíš hlásat: "Obratťe se, neboť se přiblížilo nebeské království." Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry – Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: "Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí." Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry – Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium (o Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

K zamyšlení

Co znamená světlo, může posoudit ten, kdo již jednou prodělal oční operaci, kdo musel vydržet jednu noc beze spánku nebo kdo "jen" zažil s plným vědomím východ slunce. Již první paprsky slunce přinášejí do světa barvy, teplo a posvěcení, útěchu a osvobození od samoty a ztráty odvahy. Vidět světlo znamená být spojen se životem. Dnes se dvakrát setkáme s tím samým "světlo přinášejícím" proroctvím – v prvním čtení a v evangeliu: "Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo". Podle evangelisty Matouše se toto proroctví uskutečnilo v Ježíši, proto zde cituje i z proroka Izaiáše. Příslib světla národu, který žije v temnotách, je odpověď na zkušenost ztráty, samoty, vykořenění a deprese. Co platilo pro izraelský lid, platilo a platí pro každého člověka na jeho životní cestě. Ne se podat depresi, ale mít upřený zrak na cíl, to je to, co má pomoci v krizi a jak se z ní dostat. Neznamená to, že je tato cesta snazší a ušetří nás utrpení a nouzi, ale když se nám podaří rozšířit zrak, najdeme pak sílu nést to, co nás tíží s vírou ve světlo a radost, která nás na konci očekává. Možná se nám vynoří vzpomínka na tuto nebo onu životní zkušenost: jak se v situaci životní krize a ochromující bezsmyslnosti v nás objevila znovu Boží životní jiskra a my jsme láskyplným vedením druhých byli vyvedeni z našich smrtelných úzkostí, objevili jsme opět naši vlastní sílu a touto zkušeností jsme se stali pro druhé světlem. Radost ze žně následuje vždy až po těžké práci na poli. Potřebuje to možná velký kus "pořádné" (= tělesně-duševně-duchovní) práce na zorání našeho vlastního pole a to tak, že v nás připustíme boj různých sil a naučíme se tak v nás integrovat ty různé světlé a temné stránky. Pak se staneme lidmi světla.

Na začátku cesty stojí Ježíšův příslib v pohanské Galilei, to znamená v takové zemi, která byla po staletí okupována cizinci, v zemi mimo hranice židovského národa. Na začátku cesty stojí příslib, že budu přijat takový, jaký jsem, ne jen s těmi mými silnými stránkami, ale i s těmi slabými.

Ve stínu smrti se objevuje světlo. Můj život již není beze smyslu a bez cíle, ale je – i v tělesné smrti – zachován ve společenství s Bohem.

Obrať se, říká mi Ježíš. Nepotřebuješ zapírat své chyby nebo je zlehčovat. To nevydařené v tvém životě již nemusíš v sobě potlačovat. Boží království je blízko, když je všechno nemocné přijato beze strachu a tak to může být i uzdravené.

Takovéto zkušenosti měli lidé, ke kterým Ježíš hovořil: "Obrať se! Neboť Boží království je blízko." Volal je, povolával je takové, jací byli, se svými slabostmi a přednostmi, bez jakékoliv podmínky. Když uslyšeli jeho volání a když toto volání přijali, mohl jim dát nový základ k tomu, aby začali žít nanovo.

Máme dnes také odvalu věřit v tento příslib, věřit, že se v Ježíšovi mohou naplnit staré sny o spásonosném životě a spravedlnosti? Kdybychom se přiznali, museli bychom říci, že nám v tom často brání naše výhrady. Raději se držíme toho, co je jisté, hmatatelné, poznatelné a blízké a nás to činí určitým způsobem závislými, protože pak už nemáme tu svobodu odvážit se podstoupit to šílené, neznámé, nové... Evangelium nám dodává odvahy ve vyprávění příběhu o povolání učedníků podstoupit toto bláznivé: zdá se být nerozumné nechat vše ležet a vydat se novou cestou. Ale zbývá nám něco jiného, když se nám "ukáže" světlo? Když budeme cítit, že jsme voláni zcela osobně, když si budeme vědomí toho, že nás volá sám život, budou naše cesty směřovat ke světlu.

Ježíš volal po následování, na jakémkoliv místě, v jakémkoliv době. A proč by to nemohlo být také dnes a proč bych to nemohl být právě já?